

Dichtende barman Ronald M. Offerman (1956 - 2020) had altijd mensen nodig

Ronald M. Offerman, dichter en barman van Café Eijlders, overleed maandag aan de gevolgen van corona. Hij was empathisch en prettig nukkig, achter de bar en in zijn gedichten. Een barman uit het boekje.

Hans Van Der Beek 13 mei 2020, 18:31

Ronald M. Offerman achter de bar van Café Eijlders in de Korte Leidsedwardsstraat.
BEELD RINK HOF

Mensen zeiden regelmatig tegen Ronald M. Offerman: “Ik heb niks met gedichten, maar die van jou begrijp ik.” Zijn gedichten gingen namelijk over gewone dingen, dingen die hij zelf had meegemaakt. Veel over drank dus, ruzies met vriendinnen, maar vooral over Amsterdam. Het gedicht *Een vuile kutzooi* deed het ook altijd goed bij optredens.

Maandag overleed Offerman, dichter, performer, schilder, liedjesschrijver en barman, op 63-jarige leeftijd. “De corona heeft me te pakken,” zei hij op de ic nog tegen zijn vriend Michael Abspoel. “Een vuile kutzooi,” antwoordde die.

Abspoel: “Ron was een onuitwisbare figuur, een authentieke, heerlijke Amsterdammer. Hij had een type humor waar sommigen niet tegen konden, maar heel veel mensen weer wel.”

Bijna dertig jaar stond Offerman achter de bar van café Eijlders. “Het is een vreselijk woord, maar hij was echt een mensenmens,” zegt Mieke van Beeren, oud-eigenaar van Eijlders. “Hij had voor iedereen aandacht en een babbeltje.” “Hij was de perfecte ober,” zegt zijn vriend Jan de Goede. “Relaxed en empathisch. En prettig nukkig. Als hem iets niet zinde, kwam dat ook recht uit zijn hart.”

Zelf zei Offerman over Eijlders, vijf jaar geleden in *Het Parool*: “Ik heb een hoop aan Eijlders te danken. Ik heb hier mijn vrouw ontmoet. En een ex-vrouw. En nog een ex-vrouw. Een paar vriendinnen.”

Schroom

Ook zijn geboorte als dichter begon in Eijlders. Offerman dichtte altijd al, maar durfde daar nooit iets mee te doen. Het begon zo’n twintig jaar geleden, tijdens poëziemiddagen in het café, als eerbetoon aan de oude Vijftigers. Aanvankelijk liet hij vaste klanten zijn gedichten voordragen, maar al snel stapte hij over zijn schroom heen.

Vijf jaar geleden vertrok hij zelfs bij Eijlders. Hij wilde zich helemaal richten op zijn gedichten en optredens. Hij was huisdichter bij de Roode Bioscoop. Samen met Abspoel, de stem van *Man bij hond*, begon hij theatergroep De blaffende honden.

En met De Goede, van The Burnin Burritos, maakte hij de voorstelling *On the road to Mexico*, waarin Offerman de barman was die thuisbleef. Met Amsterdams Allooi maakte hij *In gelul kun je niet wonen*. Daarin was hij de verteller van zijn eigen levensverhaal, vanaf zijn geboorte in de Kinkerstraat, boven Van Haren, tot een betoog over de woningnood.

“Hij was een boegbeeld,” zegt Hanneke van den Biggelaar van Amsterdams Allooi. “Op het podium wist hij iedereen in te pakken met zijn echtheid.”

Na zijn verhuizing van de binnenstad naar De Baarsjes schreef hij op Facebook iedere dag een gedicht over zijn nieuwe buurt, die hij vorig jaar bundelde in *De Baarsjesman*.

Overigens stond Offerman gewoon weer achter de bar van Eijlders, elke zondagavond tot sluit. Een jaar na zijn vertrek kwam hij alweer terug. Van Beeren: “Hij miste het. Ron had mensen nodig, als publiek.”

Ronald M. Offerman wordt vrijdag in zeer kleine kring begraven. Hij laat een vrouw en een zoon achter.